

Split, 20. travnja 2015. godine

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Armuševa 2/H

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

STEČAJNI VJEROVNIK:

DIAN PALIGORIĆ, Supetar, Prilaz 5,
OIB: 71226542537

zastupan po punomoćniku Katarini Lolić,
odvjetnici u Splitu, R. Boškovića 6

ODVJETNIK
KATARINA LOLIĆ
SPLIT, R. Boškovića 6

STEČAJNI DUŽNIK: BITUMINA D.O.O., Zagreb, Selska 92,
OIB: 53308817890

REVIZIJA STEČAJNOG VJEROVNIKA

u predmetu broj. 72-St-1001/2012

protiv Rješenja Visokog trgovačkog suda RH u Zagrebu
broj. 79.PZ-9330/14-3 od 20.01.2015. godine

četverostruko

Unutar zakonskog roka, temeljem čl. 11. stavak 10. Stečajnog zakona (NN 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12, u daljnjem tekstu SZ) a u svezi odredbi čl. 382. st. 2., čl. 385 i čl. 400. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, u daljnjem tekstu ZPP) stečajni vjerovnik izjavljuje izvanrednu reviziju protiv rješenja Visokog trgovačkog suda RH u Zagrebu broj. 79.PZ-9330/14-3 20.01.2015. godine pobijajući ga u cijelosti zbog:

- bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354. ZPP-a te
- pogrešne primjene materijalnog prava.

i to iz razloga što odluka u predmetnom sporu ovisi o rješenju materijalno-pravnih i postupovno-pravnih pitanja važnih za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana.

OBRAZLOŽENJE:

I.

Odluka u ovom sporu, između ostalog, ovisi o rješenju pravnog pitanja, kojeg je Visoki trgovački sud RH u Zagrebu pogrešno riješio, a radi se o slijedećem pitanju:

➤ Je li stečajni vjerovnik i to upravo bivši radnik stečajnog dužnika, zbog propuštanja obveze stečajnog upravitelja, treba snositi posljedice nejednakog postupanja prema svim vjerovnicima stečajnog dužnika, posebno prema vjerovnicima – radnicima koji su u trenutku otvaranja stečaja još bili u radnom odnosu kod stečajnog dužnika, na koji način su isti stekli posebnu prednost u odnosu na druge (pa i ovog) stečajne vjerovnike?

Rješenje ovog pitanja izuzetno je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti jer se radi o pitanju koje se javlja u mnogim stečajnim postupcima i o kojem sudovi zauzimaju različitu praksu.

DOKAZ: presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, br. Pž-2717/01 od 31.05.2001. godine

Postojanje različite sudske prakse po istom pitanju pridonosi nejedinstvenoj primjeni zakona i neravnopravnosti građana/radnika, pa je stoga potrebno da Vrhovni sud Republike Hrvatske, u skladu s svojom misijom osiguranja jedinstvene primjene prava i jednakosti svih utvrđenom Ustavom Republike Hrvatske, odluči o navedenom pravnom pitanju.

Naime, ni prvostupanjski ni drugostupanjski sud uopće nisu pravilno razmotrili prigovor stečajnog vjerovnika kojim se poziva na odredbu čl. 173. st. 2. SZ prema kojoj odredbi stečajni upravitelj će sastaviti popis svih tražbina radnika i prijašnjih radnika dužnika dospjelih do otvaranja stečajnog postupka koje je u obvezi iskazati u bruto i netto iznosu i predložiti na potpis prijavu njihovih tražbina u dva primjerka.

Međutim, u konkretnom slučaju stečajni upravitelj navedeno nije učinio, niti je uzeo u obzir raspoložive knjigovodstvene podatke o dugu prema bivšim radnicima, te iste objedinio sa tražbinama svih ostalih radnika, a posebno obzirom da je bio dužan postupati savjesno i uredno, a osobito dovesti u red očevidnik knjigovodstvenih podataka do dana otvaranja stečajnoga postupka.

Pri tome stečajni vjerovnik navodi kako, ne ulazeći u ocjenu savjesnog/nesavjesnog postupanja stečajnog upravitelja koji je, dakle, bio dužan sastaviti popis svih tražbina dospjelih do otvaranja stečajnog postupka i koje je bio u obvezi iskazati u bruto i netto iznosu te predložiti na potpis radnicima prijavu njihovih tražbina u dva primjerka te izvršiti uvid u sve poslovne knjige, je činjenica da su istom bile naknadno dostavljene prijave prioriternih tražbina (i to neisplaćenih plaća, pošteno zaradenih!) dijela bivših radnika čije prioriternne tražbine nisu bile prijavljene na općem ispitnom ročištu, budući su u vrijeme održavanja općeg ispitnog ročišta isti već bili bivši radnici stečajnog dužnika.

U svjetlu zaštite prioriteta svih, pa tako i bivših radnika stečajnog dužnika, stečajni upravitelj je na posebnim ispitnim ročištima bio dužan određeno se izjasniti u pogledu priznavanja ili osporavanja svake pojedine tražbine, i to usmeno i bezuvjetno, budući u protivnom nije postupio in favorem svih radnika već je očito diskriminirao dio bivših radnika stečajnog dužnika.

Na ovaj način, iako SZ privilegira (bivše i sadašnje) radnike, stečajni upravitelj nije postupio prema svim radnicima jednako, te se stoga naglašava kako su se navedenim postupanjem, te naknadnim sudskim odlukama, prekršile najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske budući su bivši radnici stavljeni u nepovoljniji položaj, te nisu imali jednake mogućnosti u odnosu na druge radnike, na koji način su isti očito diskriminirani te im je ujedno prouzročena nenadoknativa šteta.

Upravo zbog svega navedenog, uobičajeno postupanje stečajnog upravitelja u istim/sličnim situacijama je da u svjetlu zaštite prioriteta svih radnika postupaju in favorem laboratorica, međutim u konkretnom slučaju stečajni upravitelj se ni na kasnijim posebnim ispitnim ročištima nije određeno izjasnio u pogledu priznavanja ili osporavanja svake pojedine radničke tražbine, i to usmeno i bezuvjetno, a što je bio dužan po savjesti i zakonu.

Sve navedeno iz razloga što su radnici u stečajnom postupku privilegirani u odnosu na ostale stečajne vjerovnike, a koja činjenica se upravo ogleda i u obvezi stečajnog upravitelja da sastavi popis tražbina radnika i prijašnjih radnika dužnika dospjelih do otvaranja stečaja te im predoči na potpis prijavu njihovih tražbina u dva primjerka. Dakle, stečajni upravitelj je upućen (znao je i morao je znati!) kako je dužan sastaviti prijave tražbine svih radnika, za razliku od samog radnika koji to nije dužan učiniti, da bi ostvario svoje pravo da se namiri kao stečajni vjerovnik.

Ova činjenica nije sporna među strankama.

Međutim, upitno je zašto ni stečajni upravitelj i stečajni sudac nisu postupili sukladno odredbi članka 118. ZPP-a budući je stečajni vjerovnik sasvim slučajno, tek u mjesecu kolovoza 2013. godine, saznao kako se po otvaranju stečajnog postupka nad trgovačkim društvom BITUMINA d.o.o. na ročištu vjerovnika na kojem su se ispitivale prijavljene tražbine (opće ispitno ročište), a koje je održano dana 16. svibnja 2013. godine nisu iskazala potraživanja bivših radnika stečajnog dužnika, zbog čega je u roku iz citiranog članka dostavio stečajnom upravitelju prijavu svojih prioriteta tražbina (neisplaćenih plaća).

U konkretnom slučaju se, očito i razvidno, radi isključivo o propustu stečajnog upravitelja koji nije sastavio kompletan popis tražbina svih radnika tuženika dospjelih do otvaranja stečajnog postupka, te stoga nije bilo osnova za osporavanje tražbine ovog stečajnog vjerovnika, a što je uostalom i u skladu sa sudskom praksom (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, br. Pž-2717/01 od 31.05.2001. godine).

Pri tome se posebno naglašava kako je drugostupanjski sud u svom rješenju naveo: „da je ovakva obveza stečajnog upravitelja doista i propisana u čl. 173. st. 2. SZ-a. Međutim, u ovom slučaju, iz navoda stečajnog vjerovnika kao i iz spisa ne proizlazi da je stečajni upravitelj to i učinio.“

Nesporno je kako svaki stečajni vjerovnik ima pravo na sudjelovanje u namirenju, te su isti stoga otvaranjem stečaja stavljeni u isti položaj. Na žalost, u ovom slučaju se navedeni princip jednakog postupanja iz čl. 290. SZ nije poštivao, a koje se pogreške u postupanju nikako ne mogu staviti na teret bivših radnika kao da su oni odgovorni zato što su nakon višemjesečne neisplate plaća kod stečajnog dužnika, dovedeni u besparicu i nezavidnu ekonomsku i životnu situaciju, pa su bili prisiljeni zaraditi sredstva za život i uzdržavanje svojih obitelji kod drugih poslodavaca.

Međutim, sve navedeno ni prvostupanjski ni drugostupanjski sud uistinu sagledali niti obrazložili u svojim odlukama budući je nesporno kako, a s obzirom na činjenicu da stečajni upravitelj nije sastavio kompletan popis tražbina svih radnika dospjelih do otvaranja stečajnog postupka, niti im je isti dostavio na potpis, trebalo zauzeti stav kako nije bilo uvjeta za odbacivanje prijave stečajnog vjerovnika kao nepravodobne.

Posebno se napominje kako se prvostupanjski ni drugostupanjski sud nisu uistinu očitovali niti obrazložili razloge navedenog postupanja u obrazloženju svojih odluka.

Slijedom svega navedenog, očito je neosnovan i nepravilan stav prvostupanjskog i drugostupanjskog suda odnosno razvidno je kako su prvostupanjski i drugostupanjski sud formirali pogrešne zaključke neovisno o materijalno pravnim odredbama i sudskoj praksi iz ove domene, te stoga donose odluku koju temelje na pogrešno utvrđenim činjenicama, zbog čega je pogrešno primijenjeno i materijalno pravo.

Drugostupanjski je sud, potvrdivši rješenje prvostupanjskog suda, pogrešno riješio gornje navedeno pravno pitanje; naime, prvostupanjski i drugostupanjski sud nisu prihvatili, a ni uistinu obrazložili prigovor stečajnog vjerovnika, posebno u odnosu na ravnopravnost i djelovanje zakona *erga omnes*.

U svakom slučaju prvostupanjski sud je propustio utvrditi očiti propust stečajnog upravitelja, dok je drugostupanjski sud istu utvrdio samo paušalno, sve uz napomenu kako ni prvostupanjski ni drugostupanjski sud nisu uopće razmatrali njegovu suodgovornost za predmetni događaj (iako, suprotno stavu prvostupanjskog i drugostupanjskog suda, postoje i druge sudske odluke), pa pobijano rješenje ne sadrži nikakve razloge o odlučnim činjenicama, a što sukladno članku 354. stavak 2. točka 11 ZPP-a predstavlja apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

Postojanje različite sudske prakse po istom pitanju pridonosi nejedinstvenoj primjeni zakona i neravnopravnosti građana pa je potrebno da Vrhovni sud Republike Hrvatske, u skladu s svojom misijom osiguranja jedinstvene primjene prava i jednakosti svih utvrđenom člankom 119. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, odluči o navedenom pravnom pitanju.

II. Nadalje, stečajni vjerovnik moli naslovljeni Sud da ga se oslobodi plaćanja troškova postupka, obzirom na loše imovinsko stanje, budući je već kod stečajnog dužnika duže vrijeme radio bez da su mu isplaćene plaće, a sada je nezaposlen što je razvidno iz Potvrde o podacima evidentiranim u matičnoj evidenciji HZMO Područne službe u Splitu koja se potvrda u presliku dostavlja na znanje, te je roditelj koji ima obvezu uzdržavanja djeteta na redovitom školovanju, na koju okolnost se također prilaže dokaz u preslici.

Radi svega naprijed navedenog predlaže se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da prihvati reviziju stečajnog vjerovnika i zauzme stajalište o iznesenom pravnom pitanju, te da na temelju tako zauzetih stavova preinači rješenje prvostupanjskog Trgovačkog suda u Zagrebu broj: 72.St-1001/2012 od 09.12.2013. godine i drugostupanjsko rješenje Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj: 79.PZ-9330/14-3 od 20.01.2015. godine, navedeno da ukinе prvostupanjsko rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj: 72.St-1001/2012 od 09.12.2013. godine i rješenje Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj: 79.PZ-9330/14-3 od 20.01.2015. godine i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovno raspravljanje i odlučivanje.

STEČAJNI VJEROVNIK

Po punomoćniku

ODVJETNIK
KATARINA KOLIC
SPLIT, Braće Radićeva 6